

הארט השבת

פרשת שלח
(בהעלותך ח"ל) תשפ"ו
גיליון 314

א לעבטיגען שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

מתעלים ושמחים עם הציצית!

פניני הפרשה

"שלח לך אנשים" (י"ג, א')

מפרשי התורה מדייקים בתיבת: "לך", ואפשר להוסיף ולומר ע"פ דברי חז"ל: **שארץ ישראל ניתנה לישראל במתנה**, (כמובא בדברי רש"י בתחילת פרשת בראשית), וזהו: "לך" לשון מתנה, שבשליחת המרגלים הייתה תחילת כניסת הארץ, והתורה מדגישה שארץ ישראל היא במתנה.

כן אפשר לדייק בתיבת: "לך" שעולה במספר: **חמישים**, כנגד חמישים שערי תשובה (עיין ליקו"מ ע"ג תנינא). והרי באותה ענה כשרים היו – כמובא בהמשך בדברי רש"י. וזהו: "לך" שכולם היו בתשובה לבניה ית' באותה ענה.

ובהקשר לכן, אפשר להסמך על מה שכתוב בהמשך: **ויתורו את ארץ כנען** והוא ע"פ המובא (ליקוטי תורה שופטים דף א:): **ש'כנען** הוא ב'בינה', ובינה הא עולם התשובה.

גם תיבת "לך", אפ"ל; סובב והולך על משה רבינו – מלשון שלך, ע"ד: **כל החובר לטהור, טהור**. דהא באותה ענה כשרים היו.

"אשר אני נתן לבני ישראל" (י"ג ג')

"נתן" נקרא ישר והפוך, בשכר זה שקיבלנו ארץ ישראל מהקב"ה – אנו מחזירים לו כביכול; בקיום מצוות התלויות בארץ. ועינין בליקוטי הלכות (ערב ג ח): 'קיום כל המצוות הם בבחינת פריעת בעל חוב כל כך, ומי שזוכה לעשות המצווה בשלימות, עד שנכלל על ידי עם כל הבריאה כולה בהש"ת בעצמה, זה בחינת שמסלק החוב ליד המלווה בעצמו'.

כן אפ"ל; 'נתן' בגמטריא: **חמש מאות**, ובדבריהם (הגיגה יג): **חמש מאות שנה מהלך מן הארץ עד לרקיע**, והרי עיקר 'ארץ' הוא ארץ ישראל: **ארץ אשר עיני ה' א' בה'**. וכמובא בדבריהם (ספרי ברכה ל"ג כ"ז): **"ארץ ישראל היא תקפה של עולם"**. ובליקוטי מוהר"ן (תורה מ"ז): **"כל העולם ניזון משפע של ארץ ישראל"**. וזהו: **אשר אני נתן לבני ישראל**. 'נתן' - דייקא.

"עלו זה בנגב ועלייתם את ההר" (י"ג ז')

ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (ס"ב): **"ואברהם הלך ונסוע הנגבה"** (בראשית י"ב) שאברהם נסע ללחלח את הנגיבה – להכניס לחלוות קדושה. וזה: **עלו זה בנגב** שגם - בנגב, בפסולת של ארץ ישראל – הרומז על החלושי כוח, יש להאיר וללחלח בהם עבודת השם, ובהמשך הפסוק: **"ועלייתם את ההר"** - להעלותם לדרכי הש"ת – ע"ד הפסוק: **מי יעלה בהר ה'**.

"עלו זה בנגב ועלייתם את ההר" (י"ג ז')

אפ"ל; 'ההר' בגמטריא **מאתיים ועשר** כמנון שנות גלות אבותינו במצרים – וזהו: **ועלייתם את ההר** – להתעלות מההר – מטומאת מצרים – ולהיכנס לארץ ישראל.

"והתחזקתם ולקחתם" (י"ג כ"א)

בכוח 'התחזקות' בנקודות הטובות-זוכים

גדולים. שציצית הם בבחינת כיסא הכבוד מקומו של עולם, שממשיך רחמים ורצון גדול. וזהו הכתוב (ישעיה א): "אם של רבינו הק' מוהר"ן מברסלב, שנתן לאחד מחשובי החסידים את טליתו המשומשת במתנה, ובשעת נתינתו נענה רבינו ואמר לו: שמור נא היטב והערך כראוי את הטלית אשר נתתי לך, כי להווי ידוע לך, שכמספר חוטי השערות בטלית, כן מספר הדמעות ששפכתי לפני השם יתברך שאזכה להשיג מהות וענין טלית. והדברים בעד עצמם מדברים.

דמעות כמספר חוטי הטלית

וכמה מרעיד הלבבות הוא סיפורו של הגאון מווילנא, שלפני פטירתו נטל את ציציותיו בידי, ואמר באזני מקורביו: כמה קשה להיפרד מעולם המעשה הזה, שבו, על ידי מצוה קלה כמצות ציצית שמחירה פרוטות מועטות, יכול האדם לקיים מצוה ששקולה ככל התרי"ג מצוות, וזוכים לקבלת פני השכינה. ושם בעולם האמת לא נוכל לזכות לזה, בעד כל הון שבעולם.

זכות מצות ציצית לנצח

ומה נמלצו לך דבריו של מוהר"ן (ברכת הודאה ו כט) שעיקר הכוונה במצווה זו, הוא להמשיך שמחת המצוה מעולם הבא לעולם הזה, שיוכר בכל עת תכלית העולם הבא, שאז לא יישאר מהתאוות והבליו, מכספו וזהבו שום דבר כי אם נקודת המצווה שזכה לסגל בחייו.

ולכך כשבא לעשות איזה מצוה צריך להתגבר לעשותה בשמחה עצומה עד אין סוף, כי רק זה חיותו וקיומו לנצח, ואפילו אם נעשה עמו מה שנעשה, אף-על-פי-כן ישמח ביותר, כי אדרבה הוא צריך לשמוח ביותר שהוא גם הוא בעצם שפלותו וגריעותו וזכה לעשות מצוה להתעטף בציצית, ולהניח תפלין ולתן איזה צדקה וכו', שזהו בחינת ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה, שחוטפין היגון ואנחה ומכניסין אותו לתוך השמחה.

השבע בפרשה אנו קוראים על מצות "ציצית", וכך אנו קוראים בגודל מעלתה: "וזכרתם את כל מצות ה'". ובפרש"י, שכלל המצוות מרומזים בתיבת "ציצית" וכדבריו: מנין גימטריא של ציצית שש מאות, שמונה חוטים וחמשה קשרים הרי תרי"ג.

על גודל החביבות, והצלת נפש האדם ממש - בזכות מצות ציצית, אנו מוצאים בדברי הימדרש תנחומא' וכך הם דבריו: משל לאחד שהיה מושלך לתוך מים, הושיט לו הקברניט את החבל, אמר לו: תפוש החבל הזה בידך ואל תניחנה, שאם תניחנה אין לך חיים. אף כאן אמר הקב"ה לישראל: כל זמן שאתם מדובקין במצוות, נאמר עליכם: "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום". וכן הוא אומר: "החזק במוסר אל תרף נצרה כי היא חידך".

רווחי מצות ציצית

עוד אנו מוצאים ברווחים רבים שאנו זוכים ממצוה רבתית זו, בדברי הימדרש הגדול: בזכות הציצית; האויבים כלים, שנאמר: "לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנו".

בזכות הציצית; הצדיקים נהנין מזיו השכינה, שנאמר: "אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפיך סלה".

בזכות הציצית; הקב"ה מזרח את האור לצדיקים לעתיד לבוא. שנאמר: "וזרח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה". והיא שעמדה לישראל בימי חזקיהו, שנאמר: מכנף הארץ זמירות שמענו", וכי יש כנף לארץ ואומרת שירה? אלא זו תפילת חזקיהו וישעיהו שהיו מתפללין והציצית על כתפיהן.

רוח חיים

בליקוטי מוהר"ן (תורה ח') כותב על ציצית: ארבע ציצית הם בחינת הרוח חיים, וכמו שכתוב (חזקאל ל"ז): "כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח".

ואפשר להסמך ולומר, בהא דמצות ציצית מביא רוח חיים לאדם, כי למדים מכך שאף על מצוה קלה זו - כה רבה שכרה, אם כן, זה מכניס רוח חיים לשמוח בכלל המצוות הרבים שאנו עושים, שאין אנו יודעים גודל מעלת שכרם.

מעלתה, רומה, רזה וסודה

ומעט נקודות בפנימיות המצוה, רומה, רזה וסודה נלמד ממשנתו של מוהר"ן מברסלב.

וכך הם תורף דבריו ב'ליקוטי הלכות' (ציצית ג יט): כשאומרים בשבת במנחה "ואני תפילתי לך ה' עת רצון" מתעטפים בציצית: "כי ציצית הם בבחינת למעלה מהמקום, שעל-ידי זה נמשך רצון גדול.

וציצית - של צמר הוא, שמרמז על רחמים גדולים ורצון גדול מאד, שטלית לבן שנתעטף בו הקב"ה וסידר לפני משה י"ג מדות של רחמים (ברכות יז).

וזה מה שכתוב (דניאל ז'): 'לבושיה כתלג חוור ושער ראשיה כעמר נקא', (ובמצודות דוד: שדניאל ראה את השכינה בדמות זקן שלבוש לבנים, לרמוז כי ילבין עוון עמו. ושער ראשה כעמר נקי. לרמוז שינקא אותם ממשעם) ומאור זה נמשכים אורות הציצית כמובא, דזהו רחמים

שירת הפרשה

על מצות ציצית אנו קוראים את הפסוק בפרשה "וְיִזְכְּרֶתֶם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' שֶׁעַל מִצְוָה זוּ נִצְאָמְרָה.

שְׁקוּלָה מִצְוֹת צִיצִית כִּנְגֵד כָּל תְּרִי"ג מִצְוֹת בְּחוּטִים, בְּקִשְׁרִים וּבְמִהוּתָם רְמוּזִים סוּדוֹת.

על מִצְוָה זוּ נִצְמָר "אֲחֻסָּה בְּסִתְרִי כִּנְפִיךָ שְׁלָח" הֵם הַמְּמַשִּׁיכִים רִיחַ חַיִּים בְּעִבּוּדָה הַתְּמַה.

בְּהֵם בְּאֵנו אֶת בּוֹרְאֵנו לְרַצּוֹת עַל מַחִילַת עוֹנוֹת פְּלִים וְצִנּוּרוֹת לְהַתְרוֹמְמוֹת וּלְהַתְעַלְלוֹת.

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"תַּרְעוּ יוֹשְׁפָה" (במדבר יד כד)

דורות של רבנים בעיר ברסלב

איש גדול היה הגאון הצדיק רבי אהרן – רבה של העיר ברסלב בחיי רבינו, בהשפעתו של רבינו נתמנה רבי אהרן לרב העיר ברסלב, שהגיע כבר מדורות של רבנים (ועל שמה הוא מכונה "רבי אהרן דער רב" – רבי אהרן הרב), ופעם אחת התבטא רבנו ואמר: "אפילו לסוסים שהביאוהו לעיר ברסלב, עלינו להודות".

הוא זכה להיות אחד מהעדים שרבינו לקח אותו לעדות, יחד עם רבי נפלי מנימרוב מגדולי תלמידי רבינו – על ענין הצינון הקדוש, כשיבואו על קברו, יתנו פרוטה לצדקה ויאמרו את העשרה מזמורי תהלים - ה'תקון הכללי, הוא יניח את עצמו לאורח ולרוחב להושיע לאדם זה.

בחודש תמוז תר"ה, השנה שבה הסתלק רבי נתן, נפל רבי אהרן מברסלב למשכב, קרא לבניו ואמר להם: "אומרים שאני גאון ולמדן, אי לכך מובן שבחרתי לי דרך חיים טובה ביותר, הלא היא התקרבותי לרבינו. את הדרך הטובה הזאת ברצוני להוריש לכם".

בנו של רבי אהרן היה הגאון הצדיק רבי הירש לייב והתמנה לאחר פטירת אביו לכהן פאר כרבה של עיר ברסלב.

רבי הירש לייב היה עובד ה' נלהב ביותר והיה מתלהב ומייקר כל מצוה ומצוה. נינו הלא הוא הגאון החסיד רבי אברהם שטערנינהארץ סיפר, שהוא זוכר בילדותו שכשהוציאו את החלות של שבת קודש מהתנור היה צועק בהתלהבות גדולה 'שבת' 'שבת'...

כמו כן היה נוהג חומרות גדולות בבדיקת חמץ, בבדיקת הבית הייתה מתארכת אצלו למשך כל הלילה, כשבניו הגאונים הרב מטשעהרין, ורבי חיים – דער רב, רבה של העיר ברסלב לאחר פטירתו, היו עוזרים לו בבדיקה.

כן מסופר; כי פעם הגיע אליו שאלה אודות עגונה אחת, והוא פסק להתירה, אך היה רב אחר שחלק עליו, והשאלה עם פסקי שני הרבנים נשלחה על-ידי תושבי העיר ברסלב לפוסק הדור בימים ההם הלא הוא הגאון רבי שלמה קלוגר זצ"ל מבראד.

השליח המתין שלושה ימים. בינתיים התיישב רבי שלמה לעיין בדבר, ובתחילה כתב תשובה לאוסרה כדעת הרב שחלק על המרא דאתרא רבי הירש לייב, אולם לאחר מכן נעמד להתפלל תפילת מנחה, אך לפתע לפני התפילה ניגש אל הארון, הוציא איזה ספר ועיין בו זמן מה, ומיד קרע את התשובה הראשונה שכתב לאוסרה, וכתב תשובה מחדש להתירה כדעת הרב רבי הירש לייב.

כשסיים לכתוב את התשובה אמר לשליחם מהעיר ברסלב: "יש לכם רב גאון מופלג וצדיק, כי משמים עיכבו את תשובתי עד שעיינתי בה מחדש וראיתי שרובכם צדק..."

רבי הירש לייב היה חתנו של רבי חיים שרה"ס מתלמידי רבינו הקדוש, ואף גם הוא זכה לראות את פני רבינו בימי ילדותו.

בניו של רבי הירש לייב; הם שני האחים הצדיקים הגאונים. רבי חיים – דער רב, שכיהן אחריו כרבה של העיר ברסלב, וכבר העיד ואמר עליו אחיו – הרב מטשעהרין – ללמוד יודעים אנו – אבל בברסלב יש לנו אח חסיד! שבחסידות הוא יותר גדול ממנו.

וכאמור אחיו היה הגאון המפורסם הרב מטשעהרין, שכבר נודע בתוקף גדלותו, גאונו וחריפותו המדהימה בכל מקצעות התורה, נגלה נסתר וחסידות. הוא חיבר הרבה חיבורים וספרים נפלאים, ביניהם 'פרפראות לחכמה' על ליקוטי מוהר"ן, 'יקרא דשבתא' ו'ספר זמרת הארץ' ועוד.

בשנת תרכ"ח ב"מא לחודש אדר השיב רבי הירש לייב את נשמתו ליוצרה, ומנוחתו כבוד בבית החיים בעיר ברסלב. המיקום המדויק של קברו וקבר אביו הצדיק רבי אהרן, ובנו הגאון רבי חיים שכיהן אחריו כרב העיר ברסלב – היה ידוע עד לפני מלחמת העולם השנייה – כך העיד החסיד רבי לוי יצחק בנדר, והוסיף וסיפר: שעל מצבת רבי אהרן לא נכתב כלום – ועל מצב בנו רבי צבי אריה נכתב: "פ.נ הרב צבי אריה מו"ץ דפה.

בזאת נמשך עוד דורות של רבנים בשולשלת חשובה זו. רבנים שהיו חסידים גדולים של רבינו ה'נחל ינובע מ' קור חיכמה זכותם יגן עלינו.

'ולקחתם' לקיחה טובה, לתורה, ולכלל הדברים הטובים-ע"ד הפסוק: 'כי לקח טוב נתתי לכם תורתי על תעזובו'. לימוד וקיום התורה. ובהמשך הפסוק: 'השמנה היא אם רזה', שגם 'בשמנה' וגם 'ברזה'- בכל המצבים, נצטוו: 'והתחזקתם ולקחתם מפרי העץ'. וכפי שידוע שיחתו של מוהר"ן – שהצדיקים זכו למדרגתם בכוח ההתחזקות בכל מצב.

ואפשר להוסיף: 'נקודות טובות' בגימטריא: 'והתחזקתם' (עם התיבה) ועוד כ"ב, כנגד - אותיות הא"ב - רמז להתחזקות בנקודות טובות, לכל אחד מישראל – דהא לכל אחד יש 'אות' בתורה (כמובא) ושרשו במקום גבוה.

"ויעלו בנגב ויבאו עד חברון" (יג כ"א)
בדברי הבעל שם טוב (בעש"ט על התורה שלח): כשלומודים דברי שום תנא וחכם מדברי הקדמונים, מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדיבורים, ונקרא התדבקות רוחא ברוחא, וזו בחינת השתטחות על קברי צדיקים.

ואפשר לומר, שזהו הנאמר אצל כלב לאחר שהשתטח על קברי הצדיקים 'רוח אחרת הייתה בו' ענין 'אתדבקות רוחא ברוחא, וזהו גם דיוקו בהמשך: 'ויחס כלב את העם אל משה' כדברי רש"י: 'לשמוע מה שידבר במשה', וכן הוא ב'אור החיים', בכתבו: שהוא השתיקם אל משה – שהוא מלך, דכתיב ויהי בישרון מלך. וזהו: רוחו של כלב שהתדבק - אל משה.

"אפס כי עז העם הזה" (י"ג כ"ח)
המרגלים ברצונם להחליש את בני ישראל ניסו להפילם ב'עזות דסטרוא אחרא'. ומידת שליליותו הוא: 'עזות דקדושה' – שיש בכוחו להתגבר, וכדברי המשנה (אבות ה): "הוי עז כנמר". ובדבריהם (ביצה כ"ח): "מפני מה נתנה תורה לישראל מפני שהן עזין". ויעיין בליקוטי מוהר"ן (קמ"ז רע"א ועוד) במעלת מידת העזות דקדושה.

"סלחתי כדברך" (יד כ')
ראשי תיבות 'סלחתי כדברך' הם גימטריא שמונים - מנין שנותיו של משה רבינו ע"ה - בזמן שהחל להנהיג את עם ישראל, והא עיקר מנהיגותו של ישראל הוא ברחמנותו, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (ז תנינא): שהמנהיג צריך להיות רחמן, ומשה רבינו הנהיג את ישראל ברחמנותו. וזהו 'סלחתי כדברך' – ביטוי לרחמנותו של משה רבינו ע"ה.

"ענין בעין נראה אתה ה'" (יד י"ד).
ע"פ המובא בשיחות הר"ן (קכ"א): שהתקרבות להש"ת אף לפי שעה - גם אם אחר כך נעשה מה שנעשה זה יקר מאוד. וכדברי המדרש על שעת מתן תורה, שבעין השנייה כבר היו מסתכלים על העגל, ואף על פי כן היה יקר בעיני השם יתברך מאד ההתקרבות בעצמו. כמו שכתוב: "לבבתי באחת מעיניך" דאפילו שהייתה רק עין אחת חיבבם הקב"ה.

וזהו: "ענין בעין" – לשון יחיד של ב' עיניים, שמשה רבינו לימד זכות על עמו"ד-דאף שבעין אחת כבר הביטו על החטא, אך יחד עם זאת – בעין אחרת הביטו על קבלת התורה, ובהמשכו של פסוק: "נראה אתה ה'" - התגלות שם הו"ה - רחמים וחסדים בראיה, שהקב"ה כביכול הביט עלינו בעין טובה.

"וינסו אותי זה עשר פעמים" (י"ד כ"ב)
'וינסו' מלשון: נס להתנוסס – לשון גדולה, שבעשרה מתגדל שם ה'.

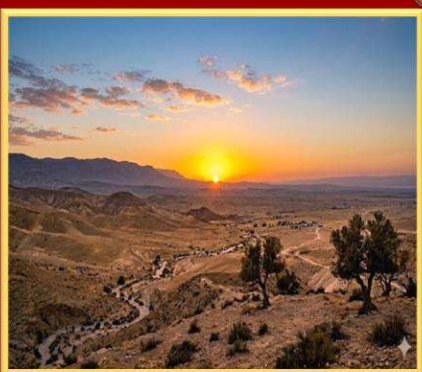
"ואולם חי אני וימלא כבוד ה' את כל הארץ" (י"ד כ"א)
כשתיים את ה'אני' את הש"ת, או אז: "וימלא כבוד ה' את כל הארץ" - נתגלה כבודו ית' - ע"ד הפסוק: כל הנקרא בשמי לכבודי בראתי יצאתי אף עשיתי". ובליקוטי מוהר"ן (תורה קע"ב): 'עיקר אור הש"ת הוא כבוד, בחינת והארץ האירה מכבודו'.

מן הַבְּאֵר הַחַיִּים יִשְׁקוּ הַחַיִּים | קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

לְדִים יִקְרִים! הַשְּׂבוּעַ אֲנוּ קוֹרְאִים בְּפִרְשָׁה עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
מִשֶּׁה רַבְּנוּ שׁוֹלַח אֶת הַמְּרַגְלִים לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְרַאוֹת אֶת הַטּוֹב שֶׁל הָאָרֶץ – אִךְ הֵם קִטְּרוּ עֲלֶיהָ וְלֹא רָאוּ אֶת הַטּוֹב שֶׁבָּהּ.
חֲקִמְיֵנו הַקְּדוּשִׁים מְאֹד מְפַלְגִים וּמְשַׁבְּחִים מַעְלֹתֶיהָ שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל – עַל הַזְכוּת לְלָקֵחַ בָּהּ, וּבְרִיאַי לְגוֹר בָּהּ.
רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ הַפְּלִיג מְאֹד בְּשִׁבַח מַעְלַת וּקְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבְתוֹעֲלֶתָהּ הַגְּדוֹלָה לְהִתְקַרְבוֹת לְהֵשֵׁם.
וְכָךְ אָמַר: 'מִי שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת יְהוּדֵי כְּשֶׁר, וְלִלְךָ מִדְּרָגָה לְדְרָגָה – אֵי אֶפְשֶׁר כִּי אִם עַל יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל'.
כֵּן הָיָה לְרַבְּנוּ הַרְבֵּה נְעֻמִים לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל – וְלֵאחֶר קְשִׁיִּים רַבִּים זָכָה לְחוֹן עֵפֶר אֶרֶץ הַקְּדוֹשׁ – וְשֶׁהָ בָּהּ חֲכָצֵי שָׁנָה, וְהַשִּׁיג דְּרָגוֹת גְּבוּהוֹת מְאֹד בְּזִכְוֹתָהּ.
כְּשֶׁדָּבַר פֶּעַם רַבְּנוּ מְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל אָמַר: שֶׁזֶּה אוֹתָם הַבְּתִים וְאוֹתוֹ הַעֵפֶר שְׂאֵנוּ רוֹאִים – וְגַם אִם זֶה נִרְאָה כְּמוֹ כֵּל הַעוֹלָם – אִךְ קְדוּשָׁתָהּ הִיא אַחֲרַת מְאֹד מְאֹד.
וְכָךְ גַּם אָמַר: 'אֲשֶׁרִי הַזְּכוּה לְהִלָּךְ שֶׁם אֶפְיֵלו אֲרִבַּע אַמּוֹת'.
נִשְׁמַח עִם מִתְּנֵה יִקְרָה זֶה – כְּמוֹ שְׂאֵנוּ מְבַרְכִים בְּבִרְכַת הַמַּזּוֹן: 'נִוְדָה לָךְ הַשֵּׁם אֶלְקִינֵנוּ עַל הַשְּׁנַחֲלַת לְאַבּוֹתֵינוּ אֶרֶץ חֲמֵדָה טוֹבָה וְרַחֲבָה'. וְנִתְפַלֵּל לְהֵשֵׁם שְׁבִקְרוֹב כָּל עִם בֵּית יִשְׂרָאֵל יִזְכוּ לְחוֹן אֶת עַפְרָה - בְּיַחַד עִם הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

בְּמָה עֵבֶר עָלִי הַיּוֹם? בְּמָה?
כֵּךְ הִיא רַב יוֹסֵף יוֹנָה - בְּנוֹ שֶׁל מוֹהֲרַנ"ת מִתְּבוּדָה וְעוֹרֵךְ חֲשִׁבוֹן נַפְשׁוֹ, עֵת שֶׁקֵּעָה הַשֶּׁמֶשׁ עֵרְבוּ שֶׁל יוֹם!

זְנוּיַת רְאֵיָה <<